

ZBORNÍK

UMELECKEJ REFLEXIE

ŠTUDENTOV
STREDNEJ ZDRAVOTNÍCKEJ ŠKOLY
V DOLNOM KUBÍNE

Stredná zdravotnícka škola v Dolnom Kubíne

STREDNÁ ZDRAVOTNÍCKA ŠKOLA
v zriaďovateľskej pôsobnosti Žilinského samosprávneho kraja
M. HATTALU 2149, 026 01 DOLNÝ KUBÍN

*„Študentom sa stane každý, ale zdravotníkom
sa musíš narodiť!“*

Foto: Milan Jašica, 4.A

SLOVO NA ÚVOD

*Riaditeľ školy
PaedDr. Peter Takáč*

*Milí čitatelia,
prinášame Vám zborník prác žiakov Strednej zdravotníckej školy v Dolnom Kubíne, ktorý vznikol po niekoľkoročnom úsilí z oblasti poézie, prózy, reflexie, fotografií a výtvarných prác našich žiakov. Námety prác žiakov vznikli z pohnútok a života v škole, medzi priateľmi a rodinného prostredia. Sú prejavom ich vnútorného prežívania udalostí, životných skúseností a dávajú im možnosť prípravy na ďalšie obdobie života. Sme vďační za to, že sme sa podujali na takúto prácu. Naši žiaci sú veľmi skromní a niekedy nemajú možnosť prejavit' svoj talent na verejnosti. Založenie školského časopisu vytvorilo priestor na uverejňovanie prác žiakov.*

Dovoľte mi, aby som sa v mene nás všetkých poďakoval za zborník, ktorý bude reprezentovať našu školu za hranicami nášho mesta i regiónu Orava. Veľké poďakovanie patrí aj zberateľom prác žiakov, najmä Mgr. Renáte Bočkayovej. Bez ich pracovnej aktivity a úsilia by zborník nevznikol. Veríme, že zborník bude impulzom pre všetkých žiakov a zamestnancov na uskutočňovanie ďalších projektov s podobnou tematikou. Prajem Vám všetkým vnútornú silu a nadšenie pri tvorbe a realizácii nasledujúcich aktivít.

Riaditeľ školy

PRVÝ ROČNÍK SÚŤAŽE

NAŠE TALENTY

(šk. rok 2013/2014)

Vít'azkou sa stala Aneta Baláková z 1.A (spev)

OCITNUTÝ

Predstav si rieku, veľkú rieku. Predstav si more a ďaleko na pustatine je Zem. Predstav si, že sú tam stromy, je jeseň a oni zhadzujú zo seba farebné lístie. Predstav si, že tam žije človek. Je sám a bosý kráča pomedzi stromy ku rieke. Je smädný a potrebuje piť. Kráča pomaly, lebo nevládze. Jeho nohy ho nesú a on sa cíti zrazu ťažký a lístie mu šuští pod nohami. On prišiel k prameňu rieky a konečne sa napil. Konečne našiel vodu. Vytvoril mólo a teraz sedí nad riekou a pozoruje čistý západ slnka. Oranžové nebo sa mu veľmi páči, a on si zrazu uvedomí, že napriek samote, hladu, chladu vie, že žiť je krásne, hoc ťažké, no nevzdáva sa. Je ticho, len počuť vietor a lístie ako padá. Je ticho, len počuť riekou ako tečie. A on zachytáva pohľad prírody do svojich očí. Predstav si, ako sa tak asi tento človek cíti? Je sám, možno mu je smutno, možno je rád, že našiel riekou, no vie, že sa musí na noc skryť. Lebo vie, že nie je tak celkom sám, zver ho pozoruje. Čo by si robil na jeho mieste ty? Predstav si, že ten človek si ty. V živote sa dostávaš do rôznych takých situácií, keď nevieš, keď si slabý, potrebuješ vodu a hľadáš riekou. Keď si sám vonku a stmieva sa, je chladno, čiha na teba nebezpečenstvo a ty potrebuješ úkryt. Kde ho nájst? Vtedy každý z nás chce uniknúť z reality. Čo urobíš ty? Budeš bojovať alebo kričať o pomoc a veriť, že ťa zhora nejaké lietadlo uzrie? Vtedy musí človek vedieť, čo robiť, musí byť obratný, rozhodný, smelý, rýchly, vytrvalý a hlavne musí byť silný a zvládne to. Predstav si toho človeka. Čo myslíš, že urobí a čo by si urobil ty? Odkiaľ nájde a bude čerpať silu? Zhora? Možno. On sa skryje, zhotoví si čln a vráti sa domov zo strateného ostrova, kde chýba láska, spoločnosť, pochopenie, teplo, opatera, kde chýba šťastie. Áno, urobí to, ale myslíš, že to bude mať ľahké? Nie! Pomôž mu, veď si to ty!

Veronika Štefaňáková, 2.B

Foto: Marianna Chylová, 2.B

21. STOROČIE

Vojna a mier
vo svete čiernych dier.
Bolesť aj nenávisť,
nedá sa vyjsť.

Tisíce nárekov,
konflikty mnohých vekov.
Potoky peňazí,
faloš vás k zemi zrazí.

Lásky krátke,
priateľstvá vratké.
Chudoba vládne svetom,
všetci vieme o tom.

Strach s ňou ruka v ruke kráča,
zlo špinavými krokmi náš svet zmáča.
A ľudskosť sa niekde v diaľke stráca,
zverstvu moc sa navracia.

Nádej pomaly zhasína,
zem si hubí vlastného syna,
z dcéry stala sa zmija.
Posledná polnoc odbila.

Katarína Baleková, 1.B

STRATENÉ SPOMIENKY

Stratené spomienky
ako roztrúsené kamienky.
Na nebi medzi hviezdami
zaplietli sa so snami.

Smutné oči hľadajú ich,
takmer nič neostalo z nich.
Zo sveta sa pobrali,
všetko krásne so sebou zobrali.

Miesto príliš prázdne,
boli všetky tak vzácne.
Prišiel čas,
stratili sa zas.

Volali na ne po stý raz,
oni si predsa v diaľke dávali zraz.
Na nebi tancovať by chceli,
svoju hudbu počuť však nesmeli.

Na zemi na nich volali,
chceli, aby zostali.
Ani hláska však nevydali,
ľudia sa poslednej nádeje vzdali.

Spomienky dodnes po nebi blúdžia,
ľudia ich preto na zemi súdia.
Odpustenie nikdy nepríde,
posledná spomienka navždy odíde.

Foto: Milan Jašica, 4.A

ZAJATÍ SEBOU

Žijem život mladej ženy.
Čo túži po láske, čo svet zmení.
Mám muža svojich snov.
Čo kypí láskou, pokorou.
Naplnia prázdno v duši,
hreje, keď vonku mrazí.
Pomáha bez slov z lásky.
Miluje to, čo mne vadí.
Vždy správne slová vysloví.
Poteší ubolené srdce.
V správne mužskom postoji,
chráni to žieňa krehké.
Vždy bude stáť a milovať.
Nezradí svoju lásku.
Až do konca bojovať
pre malú, nežnú krásku.
Hrdina, čo bojuje za svoju ženu.
Jedine jeho, vytúženú.
Len čistá láska môže byť večná.
Život je krátky, láska nekonečná.

Klaudia Brandysová, 3. A

MILOVANÁ DO POSLEDNEJ SLZY

Nad priepasťou sa vznáša duša.
Volá o pomoc v priezračnom tichu.
Tlačí ju zlo, čo pokúša,
čo zrádza jej ľudskú pýchu.
Cíti len trápenie, ktoré bolí.
A pre tú bolesť nekonečnú.
nad priepasťou stojí.
A volí cestu nebezpečnú.
Srdce krvácajúce pre lásku
bolí stokrát viac.
Do hĺbín bližšie kúsok po kúsok
s posledným zbohom na perách.
Avšak cíti sa milovaná do poslednej slzy.
Anjel privinie dušu do lona.
Žiadny človek nezlomí, nezabráni.
Láske, ktorá je od Boha.
Čo nebom bolo spojené
Nech trvá navždy.

Foto: Milan Jašica, 4. A

KDE JE TEN LEPŠÍ SVET?

Kde je ten lepší svet?
Už ho dávno niet!
Zmietli ho záplavy krutosti
a hrozné súboje zlosti.
Ukrutná to bolesť,
pre ľudstvo hrozná zvesť,
pre svetlo dobra strašná to zvesť.
Toto všetko dáva sa svetom niest'.

To, čo bolo kedysi krásne,
je už dnes iba vzácne.
Chaos postavil sa do čela,
kvôli nemu strhla sa taká mela.
Zbohom všetci dávali,
na rozlúčku krásnemu svetlu mávali.
Zlí démoni sa len smiali,
to, čo chceli, dostali.

TAM PRI RIEKE RIO GRANDE

Tam pri rieke Rio Grande
som sľúbil svojej bande,
že slávu im dám
aj to všetko, čo zatiaľ mám.
Tam pri rieke Rio Grande
som svojej milej zriadil rande.
Vyznal som jej lásku
a cez toto tajomstvo som prelepil pásku.
Tam pri rieke Rio Grande
som spravil jednej panej garde.
K všeličomu sa mi priznala
a na konci mi aj lásku vyznala.
Tam pri rieke Rio Grande
som dal slovo svojej parte,
že aj životom za nich zaplatím
a ani jedného z nich nezmlátim.
Tam pri rieke Rio Grande
som sa priznal svojej matke,
že len dobre som jej chcel,
no ona vedela, že klamstvá melem.
Tam pri rieke Rio Grande
som ľahol do náruče svojej bande.
Oni vernosť mi sľúbili,
všetkých, čo zabiť ma chceli, ubili.
Tam pri rieke Rio Grande
dnes stojím pri svojej bande
a so slzami v očiach spomínam,
akú minulosť mám.

Katarína Baleková, 1.B

Foto: Marianna Chylová, 2.B

LÁMAVÁ HUDBA SRDCA

Ako vietor lístie ma unáša tvoja hudba. Ako krídla motýľa ma ťahá tvoja sila. Ako vábivý dotyk vo mne vrie ten pocit. Hudbu srdca so mnou hráš, v krásnej nočnej symfónii. Tá plachá duša, ktorá sa bojí vystúpiť, bojí sa stať, hoc na prahu sama padá. Duša, čo má rada v prítomí krásnu tvár, vrele ústa. To srdce sa dá na cestu bytia. Láskové vlúdne slovo ono vyrieši smie a v objatí láska sa vráti nám. Ty smieš prenádhernú zvonkohru vo mne hrať, smieš v mojej hĺbke sa ponárať. Hľadať a nájsť svoj pokoj, bez útrap, mrakov a rán ty vo mne smieš. Ako malá biela bytosť sa javíš s rukou vystretou, čakajúc na môj úsudok. Hoc moje vlúdne srdce sa ľaká, bojí a mraky okolo stojac na chodníčku fádnom sa javia v prítomí pôvabnom. Nie, ja rieši viem a meč siaha priamo do stredu terča. Veľký smiech srdca utícha a sila strachu z usnutia, z bolesti sa vracia. Prečo ráčiš raniť srdce milované, ty moja duša klamná. Prečo lásku utápaš v rieke bolesti? Preč! Volám a v tuhom stisnutí svojich múk slzy vynáram. Ja som hudbu vyhubila, lásku udusila, tvoju dôveru som skazila. Teraz hrá len tmavá pieseň a srdce v krvi utopené nevie pohnúť svalom, nevie viac ľubiť. Naša cesta lásky je, aha, takáto. Vidím cieľ a stojím sama, akoby mŕtva na malom mieste. Vôkol seba hmla, ja hľadájuť to nové slovo, slovo môjho života.

ZDRAVÁ RYBA

Na dne oceána, v zelenom mori žijú dva typy rýb. Zdravá ryba, ktorá pláva proti prúdu a chorá ryba, ktorá sa prúdom unáša. Ktorá ryba si ty? Viete prečo zdravá ryba kráča proti prúdu? Možno si poviete prečo, že je lepšie plávať v smere rieky ľahšie. Ale zdravá ryba je silná a pláva aj cez vlny, cez prekážky, a keď ich prekoná, dôjde do cieľa. Lež chorá ryba je slabá a nevládze, už sa vzdala, a tak ju pohltili prúdy riek, pohltila ich podstata života, nechali sa obalamutiť. Nemali svoj cieľ, a tak došli na kraj rieky. Kde našli aj špinu a mŕtve ryby, čo tak isto uniesol prúd. Lež zdravé ryby našli prameň oceána. Preto ti hovorím, hľadaj, nevzdávaj sa, aj cez prekážky. Hlavne kráčaj, buď tá zdravá ryba, ktorá plávala proti prúdu, tá silná ryba a nájdeš cieľ, nájdeš prameň oceána.

DIEŤA ŽIVOTA

Na tichom svätom mieste sa práve zrodil život. Život malého útleho dieťaťa, ktoré nič netuší o svojom svete, zovierajú malými rúčkami ruku matky. Mama pritlačí svoje dieťa na hrud', cítiac vôňu malého telička a s úsmevom na tvári ďakovať chce za dar dieťaťa. Tichý plač presahuje do tichej miestnosti a zvuky plaču sa dostávajú do otcových uší. On rukami hľadá zlatú hlávku dieťaťa. Dieťa utíchne pri pocite svojho ochrancu a do sladkého sna sa ponára. V spánku sa mu zjaví jeho budúce postavenie seba v chladnom svete. Hoc ono nič netušiac, nič nevediac o svete za bránami domova, vie, že chce okúsiť vôňu života. Raz príde jeho čas, keď bude musieť vykročiť na cestu života, keď bude musieť vzdorovať osudu a silne sa upnúť svojho úsudku. ono múdre bude, však okúsi rany na svojom tele. Jeho rozumné myšlienky, jeho veľké srdce nebude sa báť žiť. Bude chcieť nezablúdiť a spolu, nie samo, dôjsť do svojho vyťaženeho raja. Však je človeku ťažko kráčať samému po hrboľatej ceste. Ono bude silné, jeho pády ho neutopia. Bude vždy šťastné, usmiate a s láskou kráčať. Jeho múdrosť dokáže očariť a jeho srdce zmeniť špinavú podstatu dnešného sveta.

Veronika Štefaňáková, 2.B

HEART TO HEART

You're a shooting star I see.
I saw the life inside your eyes.
Where have you been all my life?!
Something in the way you move.
Makes me feel like I can't live without you.
I never think that someone could be that important.
That without them, you feel like nothing.
You love me for who I am.
I could hold you for a million years.
To make you feel my love.
I found the one he changed my life.
Time has brought your heart to me.

SRDCE V PLAMEŇOCH

A oddá sa žiť pre všetko, čo život dáva,
pre lásku, túžby, sny.
Hoc žiť často znamená, bolesť a oči
zarosené.
Tak nepáľ most, po ktorom kráčaš.
Ak nechceš svoje ruky zmáčať,
v horkosti slaných slz.
Čakáš a bdieš a miluješ.
V kútiku duše nemo smútiš.
A stále bolí, no miluješ.
Ľutuješ, že celý svet sa zrútil.

SRDCE K SRDCU (preklad)

Si padajúca hviezda, ktorú vidím.
Videla som život v твоjich očiach.
Kde si bol celý môj život?!
Niečo na tom, ako sa pohybuješ,
ma núti cítiť sa, akoby som bez teba
nemohla žiť.
Nikdy som si nemyslela, že niekto môže
byť tak dôležitý.
A bez neho sa cítiš ako nič.
Miluješ ma takú, aká som.
Môžem ťa držať aj milión rokov,
aby si pocítil moju lásku.
Našla som toho pravého, zmenil mi život.
Čas priviedol tvoje srdce ku mne.

Páliš aj kameň po kameni.
Leží prach v prachu.
Cítiš, že horíš, však nezabrániš.
Vidíš tie slzy v plameni.
Tak horí, kráča, neostáva.
A srdce pomaly zaostáva.
Nemôže zmeniť, čo sa stalo.
Plamene nevrátia, čo vzali.
Skúša vzkriesiť, čo zostalo,
na dne zhoreného srdca.

Kludia Brandysová, 3.A

By Marphy ...

Foto: Marianna Chylová, 2.B

ANJELI SVETA

Ja anjela mám, ktorý ma chráni, zo dna ma dvíha a ruku podá mi.
Stráži moje kroky a svieti mi v tme, mám ho už roky, stráži ma, viem.
Počúva, ako moje srdce bije, keď pri mne stojí, ja viem, že žijem.
Ľahké je dýchať, keď po boku ho mám.
Ľudia pre neho stoja aj v radoch.
Stráži ma, chráni ma, viem, že stojím pri mne.
Stačí len pohľad, a keď rukou kývnem,
bude tu pre mňa, ukáže mi cestu, zavedie ma k tomu správne miestu.
S ním sa nestatím, aj keď svet je veľký.
Domov sa vždy vrátim, lebo nie je nesmelý.
Keď padám, tak rýchlo priletí, ruku podá mi a do výšin so mnou vyletí.
Aj ty anjela máš, ktorý ťa chráni, prosím ho o pomoc, v tom ti nikto nebráni.
Možno sa hanbiš dať to najavo, on sa k tebe vždy vráti, na svojho anjela má každý právo.
Veď ku šťastiu stačí tak málo, to je to, čo chceme, aby nás ovládlo.
Treba si pomáhať, veď preto sme tu.
Máme tú šancu, tak ju nezaľudíme.
Nie je čas nenávidieť ľudí, pretože to iba ďalšie nepokoje vzbudí.
Anjeli sveta, pomôžte nám s tým, ja som jedna z tých, ktorá sa vráti.
Nebojím sa veriť vám, viem, že môj život do vašich rúk môžem zveriť.
Treba sa ponáhľať naprávať svet, poprosím anjela, na cestu mi svieť.
Odrazu krásny je ako biely kvet, v pokore, radosti, viac bolesti niet.
Anjeli vyhrali a zmenili svet, už nemusíš sa báť a po nociach bdieť.

KAPITÁN

Jedného dňa, keď nebudeš to čakať, príde nová hra a bude ťa to lákať.
Zmení sa farba a tvoj uhol pohľadu, bezmocná pravda, nehľadiac dozadu.
Prišli nové pravidlá, ktoré nemôžeš zmeniť, sú ako plavidlá, ale ty im môžeš veliť.
Môžeš byť kapitán a určiť tie pravidlá, môžeš to vzdať alebo tomu čeliť sám.
Svoju posádku zostavíš ty, nie je to plavba pre nevinných.
Každý sa zastaví v určitom bode, tí správni nastúpia do tvojej lode.
Budeš ich vládca, budeš ich dvíhať, každý poddá sa, a preto budú ťa vyzývať.
Občas je to na vlásku, ale ty si musíš veriť, máš silnú posádku, tak nenechaj sa zmeniť.
Ty si ich kapitán, určuješ smer, stanovil si pravidlá a vyzývaš mier.
Stačilo len pokynov pár, teraz to chápeš?!
Buď správny kapitán.

Kludia Brandysová, 3.A

Foto: Štefánia Kotyrová, 4.B

BRAT

Brat, slovo krátke, no keď som v ohrození, svaly napneš.
Začať sa má však od začiatku, tak venujem ti túto chvíľu krátku.
Sme ako protiklady, ktoré sa k sebe hodia.
Ty budeš zlý, ja budem tá tichá, dobrá.
Možno si trocha starší, nevadí, ja pochopenie predsa vždy mám.
Aj keď ma bolesť zvierá v hrudi, ty vo mne vždy radosť prebudiš.
Potajme strážiš moje kroky, však predsa poznáme sa roky.
Veľký brat, ktorý ma zo dna dvíha, keď je mi ťažko, pomáha mi dýchať.
Na párty vedieš ma ruka v ruke, bavíme sa, cítime to potešenie v hudbe.
Jeden môj pohľad stačí, vieš, že sa mi to páči.
Brat, môj veľký brat a ja ako malá sestra, navždy budem po tvojom boku stáť.
Zbožňujem, keď v objatí sa ti strácam. Neznášam, keď na rozlúčku ti mávam.
Možno nie sme až tak často spolu, ale máme jeden v druhom oporu.
Ďakujem Bohu, že mi ťa poslal ako brata, v jednej osobe mám aj najlepšieho kamaráta.

PRIANIE

Pozerala na hviezdy a želaní mala tisíce,
ešte stále nespí a práve jedna hviezda sa krásne ligoce.
Hviezdy krásne žiarili a ona nemohla spať,
spomína, čo spolu prežili a zabudnutá v spomienkach ostala stáť.
Hviezdy jej ukazujú smer, no ktorým poberať sa má?
Hovorí si ver, neži stále len v predstavách.
Keď vietor fúkol, hviezda začala padať,
jej tichý hlások šepol: "Hviezda, ostaň stáť,
ja prianie mám a túžim ti ho povedať."
Hviezda chladná ako ľad
ostala stáť a dievča odvetilo:
"Chcem len, aby ma mal rád."
Tak hviezda zhasla a želanie bolo vyslovené,
vykvitla krása a túžby boli naplnené.

Klaudia Brandysová, 3.A

Foto: Štefánia Kotyrová, 4.B

ALMA MATER – MATKA ŽIVITELKA

Stvorená matkou zeme, vdýchla jej život do hrude.
Prebudená v mladej žene, hľadá svoj život v osude.
Prikrytá krásou nahoty, kráčajúc s hlavou vztýčenou.
Prebúdzá ďalšie životy, pohľadza láskou zasnenou.
Pohľadom skolí muža, neodolá ani ten najsilnejší.
Dychy im nežne vyráža, stačí aj pohyb najpomalší.
Pôvabná krása ženy nie jedno mužské telo zvádza.
Vidieť ju, každý pocit sa zmení, odrazu, hriechnosť ťa sprevádza.
Necháš ju ovládať tvoju hlavu, myšlienky zaplaví vášeň.
Tebe stačí aj na chvíľku malú, vyvolá beznádejnú nádej.
Bažíš po horkosti sladkých pier, túžiš po dotyku jej nežnosti.
Je to vlna dokonalých súhier, vrátiš jej pocit vďačnosti.
Stvorená pre potešenie zeme, kajúcna ovláda svet.
Pomáha, aj keď cíti sa sklúčene, lepšej bytosti na svete niet.
Je ako živel, ktorý nemožno ľahko spoznať.
Iskra života a plameň, čo ti horí v srdci.
Kvapka dažďa alebo búrlivá voda v mori.
Chladivý vánok či mohutný vietor strmých skál.
Hrejivá zem, kúsok hlíny, čo človeku život dal.
Nebráň sa pocitu, že bez nej nemôžeš byť.
Dala ti život, máš správne ho žiť.

Kludia Brandysová, 3.A

Foto: Milan Jašica, 4. A

KRÍDLA

V tmavej noci
čarovný mesiac svieti.
A v temnom postoji
hľadá sám seba.
Blúdiaci tmavou dolinou,
kráčajúc stroho bezo sna.
Vo vnútri s dušou spálenou.
Nemôže lietať bez krídel.
Skúma to temné ticho,
čo vôkol seba vidí.
Dúfa, sťa malé svetielko by mihlo.
Nech cíti svetlo pokoja.
Po blúdení tmavou cestou,
zlomený, bez síl padá na zem.
Zronený plačom bez sĺz, bez slov.
Na samom dne našiel iskru.
Tak dvíha hlavu k nebesám,
v pokľaku, viere svojho ducha.
Stavia späť hore, zaplesá.
Zlomené krídla zahojí.
A v novom silnom postoji
silnejší človek ostáva.
Zažehná temnotu, vráti svetlo.
Mocný je ten, čo má krídla voľné
a môže lietať vo výškach.
A svojím srdcom bohatý je
napodiv sveta vo svetle.

TÚŽBY

Sedem miliárd ľudí.
Mnoho úspechov budí.
Nik nevezme,
čo Boh zaslúbil.
Len srdcia zasnené.
Tvária sa vznešene.
Hľadajú nové vzrušenie.
Hriech, čo pokúša.
Mladého ducha.
Tie mladé telá.
Sú ako strela.
Majestátne diela.
Byť jedno telo, jedna duša.
Naplniť krásou naše túžby.
Ladný tieň, čo sa naň ponáša.
Tancujú v tóne súhry.
Dve srdcia jedným bije.
Spolu čítajú z dlaní.
Nikto nikdy nezabije.
Tých pár želaní.

Kludia Brandysová, 3.A

Foto: Nikola Gasperová, 4.A

BLESK

V okamihu večnosti spečatil lásku naveky.
Blesk z jasného neba, udrel do správnej osoby.
Tak zrodil, po čom srdce si hlasno žiada.
Ten, ku ktorému vrúcne vzhliada.
Rozpálil srdce, zrodil lásku.
Dve telá, jedna duša.
Rozhorená túžba, nemo ich pokúša.
Osud spojil, čo si nebo prialo.
Čo Boh tak chcel, sa stalo.
Za život krátky, len jedna láska je večná.
Tá, ktorá je čistá, krásna, nekonečná.

SEN

Keď hviezdy jasne žiaria a ona krásne spí,
tak anjeli ju chránia, nech môže krásne sniť.
Sen si veľmi užíva a radosti v ňom má,
perinkou sa prikríva a smútok viac nepozná.
Nie je tam ona sama, je tam predsa s ňou,
veď sú spolu dvaja a snívajú s láskou.
Aj keď je tmavá obloha, tam slnko svieti im,
tam kvitne láska dokorán, až pokiaľ dovidím.
Ale musí prestať snívať, lebo končí sa noc,
no budú sa spolu znovu vídať, veď to budú môcť.

Kludia Brandysová, 3.A

Foto: Milan Jašica, 4.A

POKUŠENIE

Tak ako vánok vanie, ja po tebe túžim,
ty splníš mi pranie, tým výber zúžim.
Aj ty pranie máš, tak neboj sa ho vysloviť,
aj nepoznané raz spoznáš, neboj sa do snov ponoriť.
Tak ako láka ťa podľahnúť pokušeniu,
aj hriech občas cenu má, že práve vo mne
vidíš inú ženu, myslíš, že ja som ta pravá.
Túžba so snom sa prelína, neboj sa ísť si za svojím cieľom.
Možno ťa v diaľke niekto preklína,
no ty musíš kráčať tým istým smerom.
Túžiš sa dotknúť mojich rúk, taktiež aj tvár ťa vábi.
A preto prichádzaš do veľkých múk,
práve tá diabolská nežnosť ťa trápi.
Podľahnúť pokušeniu je veľmi ľahké,
a preto pokušením trápiť ťa chcem.
Veď aj naše predstavy bývajú krehké,
diabolskou nežnosťou si ťa doberať smiem.
Keď urobíš krok, ja tiež sa pohnem,
ani búrka nás nezastaví.
Je to malý skok a možno spadnem,
ale pád sa na let premení
a let sa mi už určite podarí.
Chytíš ma do rúk, veď ako by si ma mohol nechať padnúť.
Spolu môžeme všetko zvládnuť.
Pokušenie ťa stále láka a ty priveľmi premáhaš sa,
moje ruky ťa k tomu vábia, no ty nevzdávaš sa.
Pomaly strácaš dych pri pohľade na pery
a jediný môj pohľad ťa skolí.
Kto nezažil, neuverí, že aj pokušenie občas bolí.

Kludia Brandysová, 3.A

Foto: Milan Jašica, 4.A

PULZ

Nádych, výdych, ťažko sa mi dýcha.
Nádych, výdych, povedz mi, čo v sebe ešte skrývaš?!
Nádych, výdych, prečo tak trápiš ma.
Nádych, výdych, prečo klameš ma.
Nádych, výdych, prečo som bola tak naivná.
Nádych, výdych, kam s týmto zájdeš.
Stop. Prestala som dýchať.
Bolesť zobrala mi kyslík.
Bolesť je jediné, na čo teraz myslím.
Bolesť, ktorú si mi spôsobil ty.
Bolesť, tvrdil si, že ty si iný.
Bolesť, ktorá je nekonečná.
Bolesť, už dávno odbila záverečná.
Tep, viac necítim svoje srdce byť.
Tep, o dobrom môžeš iba sniť.
Tep, život zhasol ako plamienok.
Tep, zahodila som ťa ako kamienok.
Tep, bitie srdca necítim.
Tep, budúcnosť už nevidím.
Dych, chladný dotyk telo mrazí.
Dych, studený pohľad dušu zamrazí.
Dych, kyslík už nemá prístup.
Dych, zo zlého vlaku vystúp.
Dych, nemôžem sa nadýchnuť.
Dych, chcelo by to vydýchnuť.
Nádej, hladina stúpa, zvýši sa tep.
Telo len skúma a bolesti niet.
Prvý nádych, srdce bije,
Druhý výdych, duša sa smeje.
Telo silné, sily nenásilné.
Žijem, dýcham a cítim tep.

Klaudia Brandysová, 3.A

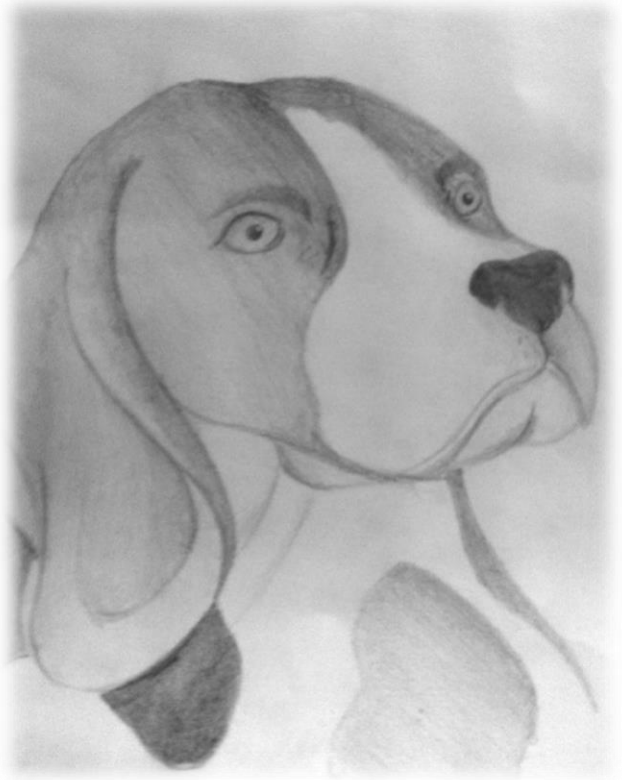
Foto: Magdaléna Puňáková, 2.A

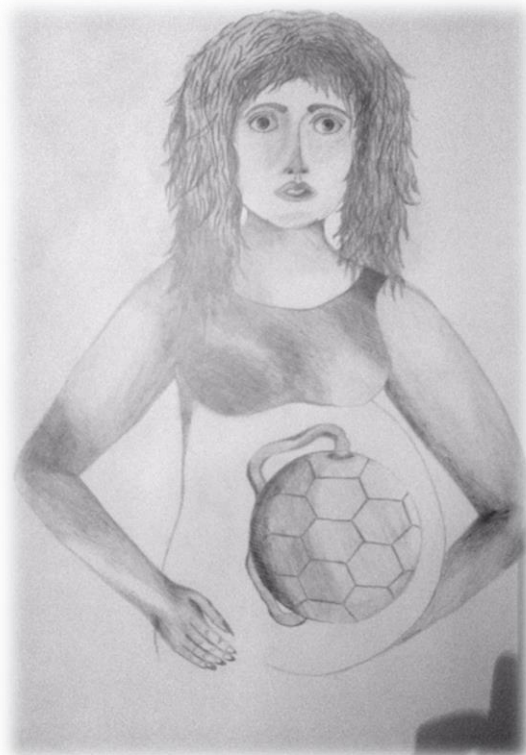

KRESLÍ
Jakub Bielák, 2.A

3. miesto na krajskej súťaži „Ženy a šport“

3. miesto na krajskej súťaži „Môj slovenský športový idol“ (r. 2015)

Kresba uverejnená v knihe
Povesti spod Babej hory od E. Kurjakovej

CESTA K DOSPELOSTI

Volám sa Martina a mám devätnásť rokov, mnohí z vás by už povedali, že som dospelá mladá slečna. Áno, vekom už rok a pol, ale duševne iba zhruba päť týždňov. Dospela som náhle, keď prišiel do našej rodiny zvrat, ktorý, bohužiaľ, trvá ešte dnes.

Pamätám si, bola prvá adventná nedeľa ráno, asi pol siedmej, keď, ako každú nedeľu, sme vstávali na rannú omšu. Vonku padal sneh, čo bolo nádherné a zdalo sa, že to bude pokojný ničím nerušený deň. Keď zrazu mame zazvonil telefón. Bolo mi divné, že niekto tak skoro ráno volá. Mama zdvihla, zbledla a po chvíli začala plakať. Hneď som pochopila, že sa niečo zlé muselo stať. Ako položila telefón, rýchlo som sa jej opýtala:

- Mama, stalo sa niečo?

- Janka mala autonehodu, je v kritickom stave a lekári jej nedávajú nádej, povedala roztrášeným hlasom.

Janka je moja, iba šestnásťročná, sesternica. V tom momente som si musela sadnúť, slzy sa mi ihneď vtisli do očí a hlavou prebehlo asi tisíc otázok. Mama neváhala ani sekundu poobliekala sa a utekala k strynej. Ja som musela ostať doma variť, ale stále som čakala, kedy mi zazvoní telefón, aby som sa dozvedela niečo nové. Zvoní! Konečne! Pozriem sa na displej telefónu, volá mi mama. Zdvihla som a hovorí mi:

- Martinka, príď hneď k strynej na aute, ideme za Jankou do trstenskej nemocnice!

Bez váhania som hodila na seba bundu, zobrala kľúče od auta a prišla k strynej, vzala mamu, babku a Jankinu sestru Zuzku. Jej rodičia tam už samozrejme boli. Pridala som na plyne a boli sme tam čo nevidieť. Od doktorov sme sa dozvedeli niečo viac. Najviac nás potešilo, keď nám povedali, že žije a je mimo ohrozenia života. Ďalej sme sa dozvedeli, že mala vážnu autonehodu v Zakamenom s kamarátom, ktorý dostal šmyk a čelne sa zrazil s protiidúcim autom. Musela ísť okamžite na operáciu, pretože mala potrhane črevá, a to nebolo zďaleka všetko. Preto sme sa opýtali doktora:

- Pán doktor, pustili by ste nás za ňou?

- Áno, ale iba na päť minút a musíte byť potichu! – povedal vážnym hlasom.

V šatni sme si obliekli zelené plášte, dali čiapky na hlavu a návleky na nohy. Bola na ÁRE. Pomaly a bojazlivo sme vchádzali do jej izby. V tom momente som ju zbadala, ako tam leží, bezbranná, všade samé hadičky a prístroje. Nevydržala som to a rozplakala som sa. Zrazu, akoby sa niečo so mnou stalo. Áno, aj sa stalo, dospela som a pochopila som, aký vzácny je život. Už sme museli odísť, rozlúčili sme sa a s plačom odišli. Neskôr ju previezli do nemocnice v Martine. Teraz je to už piaty týždeň, čo tam leží, prebrala sa, rozpráva a pomaly začína jesť. Dozvedeli sme sa ale ešte ťažšiu správu. Má poškodenú miechu v chrbtici a pravdepodobne nikdy nebude chodiť. Preto sa celá rodina modlíme každý deň od autonehody za jej uzdravenie. Veľmi to pomáha. Jej stav sa zlepšuje, síce pomaly, ale všetko má svoj čas. Veríme a máme nádej, že bude chodiť, pretože nádej zomiera posledná! Preto som sa rozhodla ďalej pokračovať v štúdiu zdravotníctva a budem jej stále pomáhať, aby mala taký život ako predtým.

Toto bola moja cesta k dospelosti. Smutná, ale každý máme daný osud, ktorý nás neminie, len sa musíme s ním zmieriť. Preto umenie nie je behať po obchodoch a diskotékach, hrať sa a nechať na dospelých, nech sa o nás starajú. Umenie je nájsť radosť v starostiach a pozrieť sa životu do očí, brať od neho všetko, čo nám dáva. A mne dáva už teraz dosť, každý deň, ale aj tak sa nevzdávam a každý deň sa zobudím s úsmevom na tvári s otvorenou náručou a budem čakať, čo mi prinesie ďalší deň.

Martina Frčová, 4.A

ČLOVEK, KTORÝ JE...

V srdci sa skrýva veľa komôr a tunelov. V každej štrbinke môjho srdca sú jeden na druhom poukladané bytosti, ktoré sú mi najbližšie. V strede spleti lásky a priateľstva je človek, ktorého najviac milujem a potrebujem ku svojmu životu. Je to moja mama.

Keď zaškriekajú vrany a z neba padá čierny dážď, roztvorí svoj dáždnik a pevne si ma pritisne k srdcu. Vnímam jej dych, nasávam jej vôňu a do jej rytmu srdca moje srdce tancuje. Rozprávame sa očami a počúvame myslou. Rukou ako hodváb utiera potôčky žiaľu, po tvári sa mi lejúce, prehrnie mi vlasy a do mysle mi slovo vloží, ktoré odoženie myšlienky metúce. Do veľkej siete chytá moju rozlietanú dušu a na povrázku ju nosí priviazanú pevne ku svojmu srdcu. Je jediný človek v meniacom sa svete, ktorý ma miluje len preto, že som, miluje ma takú, aká som a stále rovnako. Na úsmev ona nemusí mať dôvod, treba si ho zaslúžiť, lebo falošný úsmev je len krátkodobý podvod. Je úprimný človek a žiaľ v sebe nemučí, lebo aj cudzí smútok vyhrkne z jej hlbokých belasých očí. Mám jej krv a cítim ju v tele, ako s každým nádychom vystrekne mi zo žíl a bunkami vytvára jej obraz v mojom tele, aby sme sa podobali, aby ľudia vedeli, že patríme k sebe a nesprávnym názorom odolali. Jej široký úsmev do tváre sa mi otláčil, oči síce stmavli ale tmavý odtieň obraz nepokazil. Keď ma chytí za ruku a pocítim jej dotyk, mráz mi prejde po koži, akoby mi dochádzal dych, ale v srdci cítim bezpečie a neskutočnú lásku, ktorá mi dáva pokoj a vyrovná každú vrásku zmraženú na mojej tvári. Mama je ako síra zápalky, lebo len vďaka nej vzplaniem dymom vône fialky. Bez nej som len drievkom, ktoré samo svetlo nezažne.

Mama je človek, ktorý je myslou stále s nami, trápi sa nad našimi strastami a plače nad našimi bolesťami. Bok po boku s anjelom chráni nás na života cestách aj na tých najtmavších miestach. Ja ľúbim svoju mamu a ďakujem za ňu Bohu, ktorý cez ňu najsprávnejším chodníkom vedie moju nohu.

Zuzana Holubčíková, 3.A

Foto: Marianna Chylová, 2.B

AJ VOJAK MÁ MENO

Bola nedeľa večer, keď sa traja kamaráti Peter, Andrej a Ivan dohodli, že pôjdu spolu niekam na výlet. Vybrali si dolnooravskú obec Zázrivá, ktorá bola známa svojou svojráznou architektúrou a okolitou prírodou. Tešili sa na nové zážitky a dobrodružstvá. Celý večer sledovali predpovede počasia. Našťastie, na všetkých staniach predpovedali nádherné slnečné počasie po celý týždeň. Chlapci išli spať s radosťou, že sa výlet určite vydari.

V noci sa Ivan zobudil na strašné hrmenie. Rýchlo vstal z postele a utekal k oknu.

- To snáď nie je možné! - zahromžil.

Ráno ešte spal, keď prišiel Peter s Andrejom do jeho izby a okríkli ho:

- Ivan, ty ešte spíš? Už sme mali byť na vlakovej stanici!

Ivan sa preľakol. Myslel si, že žiadny výlet nebude, ale kamaráti ho ubezpečili, že počasie sa umúdrilo. Rýchlo vbehol do kúpeľne. Umyť, obliecť, a už všetci traja utekali na vlakovú stanicu.

- Chalani, nechal som doma mobil, - zvolal Ivan, keď nastupovali do vlaku.

- Načo ti bude mobil? Veď my mobily máme, to stačí, - odpovedali mu.

Ivan si myslel, že to je nejaké znamenie, že má zostať doma a nemá ísť na výlet, ale povedal si:

- Nič sa nemôže stať.

Keď sa pohol vlak, uvideli na nástupišti množstvo vojakov, ako sa vítajú so svojimi rodinami.

- Asi sa vracajú z misie, - povedal Ivan.

- Keď som bol malý, chcel som byť vojakom. Páči sa mi, ako pomáhajú druhým, - zamyslel sa Andrej.

- Nie je to žiadna sranda, chlapci. Môj strýko bol dvakrát v Afganistane a veru, tam ide o život, - poučal Peter.

Cesta ubehla rýchlo. Keď dorazili do Zázrivej, boli nesmierne prekvapení, ako je tam krásne.

Ubytovali sa v hoteli. Podvečer sa prešli dedinou a pozreli aj miestny kostol. Chceli vedieť, či je krajší ako ich, ktorý majú v meste. Ráno hneď po raňajkách vyrazili do prírody.

Keď vyšli na vrch Rozsutec, začalo pršať a hustý dážď sa rýchlo zmenil na strašnú búrku, ktorá stále zosilňovala.

- Celý týždeň slnečné počasie, - frflali si popod nos, keď sa snažili zísť do dediny.

To, čo uvideli, im vyrazilo dych. Celá dedina bola zatopená. Ľuďom pomáhali vojaci aj záchranári. Ivan a Peter pribehli rýchlo ku vojakom, aby im pomohli s ľuďmi. Andrej utekal ku záchranárom. Keďže študoval na strednej zdravotníckej škole, chcel prispieť svojimi vedomosťami aj schopnosťami. Všade bolo počuť volanie o pomoc. Jedni vojaci zachraňovali starenku, ktorá uviazla v dome so svojím psíkom, druhí vyťahovali ľudí zo zatopených domov a nakladali ich do člnov.

Bolo to strašné.

-Idem späť, v dome ešte ktosi je! – zakričal jeden z vojakov, ktorý práve vytiahol z domu malého chlapca.

A mal pravdu. Po chvíli im podával malé ustráchané dievčatko zabalené v deke. Vojakovi zišla na um jeho malá dcérka, ktorá je doma a teší sa naňho, kedy príde domov. Keď vložili dievčatko do člna...

- Niéééé! Karol! – zakričali vojaci na svojho kamaráta.

Dom sa naklonil a vojak Karol spadol do besniacej vody. Prúd ho stiahol pod hladinu. Bez váhania za ním skočil vojak s potápačskou výstrojou. Mal šťastie. Podarilo sa mu ho nájsť. Onedlho už ho vyťahovali do člna. Bol v bezvedomí. Na hlave mal škaredú ranu, ktorá krvácala.

- Dávajte pozor, môže mať poranenú chrbticu, - kričal zdravotník.

Vojak Karol nebol jediný zranený. Druhý čln odvážal vojaka so zlomenou nohou a ďalšie dva člny viezli zranených civilistov.

Andrejovi, Petrovi a Ivanovi ostal v pamäti práve vojak Karol. Spomínali naňho aj po príchode domov. Nebol to len vojak, bol to človek a volal sa Karol. Možno to bol jeden z tých na stanici a možno sa práve vrátil z misie... z Afganistanu? Zo Sýrie? Unikol strieľaniu, bombardovaniu, teroristom, vrátil sa z cudzej zeme... a doma naňho čakalo nešťastie, keď pomáhal zachraňovať životy iných.

Vojaka Karola operovali ihneď po príchode do nemocnice, ale poškodená chrbtica ho do konca života pripútala na lôžko.

Filip Rehtorík, 3. B

DEŇ, NA KTORÝ NIKDY NEZDABUDNEM

Je osem hodín ráno. Prvý deň prázdnin. Domom sa nesie sladké, ranné ticho a ja pomaly so smútkom na tvári a srdcom dobrodruha balím svoje posledné veci do kufra. Odchádzam na jazykový pobyt. Srdce mi od rána silno búši a ja len nervózne pobežujem po dome.

„Občiansky máš?“ kričí mama.

„Mám!“ odpovedám.

„Uterák si si vzala?“ opäť sa ozve krik.

„Mama, mám!“

Nervozita by sa mohla dať krájať. Je jedenásť hodín. Prichádza stará mama a na čelo mi dáva krížik za krížikom. Nervózne žmolím v ruke kabelku a každú chvíľu kontrolujem doklady. Začínam sa lúčiť s rodinou. Ťažko sa odchádza. Dostávam veľa rád, no v hlave mám aj tak už len obraz širšieho sveta. Rýchlo nasadám do auta, aby ma už starká prestala stále objímať. Zamávam rodine, mávam dedine. Cesta je smutná. Obchádzame značku s názvom mesta- Krakow. Sedíme v aute a neustále sledujeme, kedy bude značka smer letisko. Nič. Autom sa začínajú niešť menšie nadávky na poľských občanov. Stále nič. Prechádzame cez mesto sem a tam. Autom sa začínajú niešť už väčšie nadávky na tento národ.

„No konečne!“ zvolá otec a autom už bočíme ku miniatúrnej tabuľke s nápisom letisko.

Začína sa desaťminútový monológ na tému: Poľsko a značenie ciest. Cez okno vidím veľké pláne, vtipné domy. Pomaly všetko mizne a v pozadí sa už marí veľká budova a riadiaca veža. Letisko je moderné. Zastali sme. Brat vypol motor a ja som sa ešte väčšmi pritlačila k sedačke. Neisto otváram dvere, vyberáme kufor a smerujeme do haly. Prvýkrát letím sama a prvýkrát s podivnou elektronickou letenkou. Nedôverčivo ju prehládam a s kúskom slobody podávam letenku pracovníčke. Dostávam originálne letenky a už teraz sa vidím, ako ich budem stále strážiť.

„Poďme hore, pozrieme sa, ako odlieta tvoje lietadlo!“ navrhol otec a už sa ocitáme pred prístrojom, ktorý vás bez vhođených zlotých nepustí.

Opäť sa začína reťaz negatív na poľských občanov. Je pol druhej. O pol hodinu odlietam. Pomaly sa lúčim s otcom a bratom. Posledné pohľady. Kráčam po dlhej, studenej chodbe a lícom mi steká slza domova. Let číslo 773 z Krakowa do Prahy. Nastupujem do autobusu, ktorý nás odvezie k lietadlu. Medzi mojimi spolucestujúcimi je aj pár černochovej a ja si ich nenápadne premeriavam. Nie som žiadny rasista, ale sama vo svete a s hlavou plnou teroristických útokov sa snažím pokojne dýchať. Nasadám do lietadla, pohľadom sa ešte snažím zachytiť tváre otca a brata, ktorí sa pozerajú z haly. Nevidím ich. Zhlboka sa nadýchnem vône zodpovednosti a hľadím von oknom. Lietadlo vzlieta a ja začínam rozmýšľať nad mojím obľúbeným televíznym programom - Najväčšie letecké katastrofy. Vynárajú sa mi všetky možné príbehy a faktory, ktoré ovplyvnili pády lietadiel.

„Neletíš predsa prvýkrát!“ vravím si v duchu.

Ale človek je tvor egoista. Rozmýšľa o vlastnej smrti a predstavuje si, kto by za ním ako smútil. Vychádza letuška a začína podávať inštrukcie v prípadne núdze. Vravím si, že nech radšej vezme do rúk ruženec a nepretŕča sa tu. Nervózne na ňu pozerám. Inštrukcie už za tie roky, čo lietam, poznám dokonale.

„Ale ja lietam vždy s niekym!“ kričím v duchu po sebe.

Začínam sa cítiť ako schizofrenik. Po chvíli ma ale upokojí nebo plné nádherných oblakov. Kapitán sa neozýva, nepraje nám príjemný let. Predstavujem si ho, ako sústredene sedí v kokpíte a ako mu dávam psychologické rady o tom, ako treba ľudí upokojovať a ako sa naňho pri tom prísne pozerám.

„Vážení cestujúci, práve sme začali klesanie lietadla na letisko v Prahe. Pripútajte sa, prosím!“

„No, dost, že sa ozveš!“ pomyslela som si.

Pristávame na letisku, pomaly a dôkladne si ho obzerám.

„Zostaňte, prosím, pripútání do zhasnutia motorov!“ ozve sa opäť.

„Zostaň si ty, ja idem von!“ odvrkla som si v mysli a už som sa zberala, podobne ako všetci neposlušní cestujúci. Lietadlom sa niesla známa symfónia od Bedřicha Smetanu - Vltava.

„Úplné pohladenie duše!“ myslím si a kráčam uličkou.

Letisko v Prahe je obrovské, krásne. Desať minút stojím a obzerám si ho. Odvšadiaľ vidno prilietat' a odlietat' lietadlá a mne sa hlavou ženie, ako majú letisko vymyslené v Poľsku. Opäť si v duchu opakujem poľské negatíva a odchádzam do terminálu, z ktorého budem opäť odlietat'. Presne o sedemnástej hodine, let, smer Praha - Düsseldorf. Sedím v hale, sledujem ľudí. Idú na dovolenky, do práce. Lietadlá stále pristávajú a hneď aj odlietavajú. Po pár minútach prestávam sledovať ich pravidelnosť. Hľadím na ne, no pred sebou mám obraz našich úbočí. Nevnímam hluk, ale predstavujem si to ranné ticho u nás v dome.

„Vitaj, clivota!“

V pozadí už počuť hlásenie o mojom lete. Vchádzam do lietadla a zázrakom nachádzam vnútorný pokoj.

„Vitajte v Düsseldorfe!“ ozve sa kapitán a lietadlom sa ozýva nejaká divná skladba. Hádám nejaká ich národná.

„Kde sa hrabú na Smetanu!“ a už opäť vopred vstávame všetci zo sedačiek.

Čakanie na kufor trvá večnosť. Letisko v Düsseldorfe má gigantické rozmery. Premelie sa tu veľa ľudí. Arabi, černosi, Číňania a uprostred tohto zmätku-ja.

„Hurá!“ prišiel mi kufor.

Prechádzam halou a s dušou dievčiny z dediny si všetko premeriavam a krútim hlavou. Vonku ma čaká jeden známy. Spozorujem papier s nápisom: „Dominika, Slowakei - Steyl.“

„Vitaj vo svete, mladá!“ a s úsmevom na tvári kráčam smerom k životu.

Dominika Chladná, 4.B

Foto: Milan Jašica, 4.A

OBSAH

Ocitnutý.....	5
21. storočie.....	6
Stratené spomienky.....	6
Zajatí sebou.....	7
Milovaná do poslednej slzy.....	7
Kde je ten lepší svet?.....	8
Tam pri rieke Rio Grande.....	8
Lámavá hudba srdca.....	9
Zdravá ryba.....	9
Dieťa života.....	9
Heart to heart.....	10
Srdce k srdcu (preklad).....	10
Srdce v plameňoch.....	10
Anjeli sveta.....	11
Kapitán.....	11
Brat.....	12
Prianie.....	12
Alma mater – Matka žiteľka.....	13
Krídla.....	14
Túžby.....	14
Blesk.....	15
Sen.....	15
Pokušenie.....	16
Pulz.....	17
Kreslí.....	18
Cesta k dospelosti.....	21
Človek, ktorý je.....	22
Aj vojak má meno.....	23
Deň, na ktorý nikdy nezdabudnem.....	24
Obsah.....	26
Poďakovanie.....	27

POĎAKOVANIE

*patrí všetkým, ktorí prispeli svojimi prácami do nášho zborníka. Prajeme im veľa tvorivých síl
a inšpirácií...*

ZBORNÍK
UMELECKEJ REFLEXIE

ŠTUDENTOV
STREDNEJ ZDRAVOTNÍCKEJ ŠKOLY V DOLNOM KUBÍNE
zostavila Mgr. Renáta Bočkayová

Dolný Kubín 2015